

‘Pelléas et Mélisande’ torna al Liceu en la simbolista producció de Robert Wilson

© Javier del Real

Ha passat gairebé mig segle des del darrer cop que el Gran Teatre del Liceu va acollir l'òpera *Pelléas et Mélisande* de Claude Debussy, un "clàssic" operístic del segle XX i alhora una òpera singular i irrepetible. Enguany, després de quaranta-nou anys d'absència al teatre de La Rambla, l'òpera simbolista de Debussy torna en una de les produccions de màxim èxit del director d'escena i escenògraf nord-americà Robert Wilson.

Pelléas et Mélisande, que va estar a punt de patir les conseqüències de l'ERO anunciat el mes de febrer passat, però que afortunadament s'ha pogut mantenir en cartell, tindrà la participació de l'Orquestra Simfònica i el Cor del Gran Teatre del Liceu i estarà dirigida pel seu titular, Michael Boder, en la que serà la seva darrera participació amb aquest càrrec al capdavant dels cossos estables del teatre barceloní. El mestre alemany va comentar en roda de premsa que *Pelléas et Mélisande* és una "partitura única perquè la música parla per si sola i per això és difícil parlar-ne". Boder ha destacat que la música de Debussy, si bé té influència de Wagner, és tot el contrari de la música del compositor alemany, perquè la música d'aquest "funciona com una gran màquina", mentre que la música de Debussy és "ombra, llum, aigua, papallones. És com un jardí al qual cal acostar-se, obrir una porta i entrar-hi".

© Javier del Real

A nivell vocal, l'òpera està protagonitzada per un conjunt de cantants especialistes en el repertori francès, com són la soprano basca María Bayo (Mélisande), el baríton francès Jean-Sébastien Bou (Pelléas), el baix baríton francès Laurent Naouri (Goulad) i el baix anglès John Tomlinson, aquests tres darrers en el seu debut al coliseu barceloní. A propòsit de la producció de Robert Wilson, tots coincideixen a destacar la dificultat per complir els requisits del director d'escena, alhora que lloen la pertinència de l'estètica proposada per Wilson, molt afí al món simbolista. Jean-Sébastien Bou es va referir, respecte del treball amb Robert Wilson, a la "segona partitura" que suposa el treball escènic, "gairebé coreogràfic. Cal deixar fluir el cos d'una manera natural en relació amb la música". Laurent Naouri, al seu torn, va destacar que el treball amb Wilson permet fer "sobresortir la veritat, no el realisme", a més d'insistir que "cal mostrar les línies de força, l'estructura de l'obra, perquè això és el que crida la nostra imaginació i permet la interacció entre el públic, els actors i l'escena".

La proposta escènica de Robert Wilson (que signa l'escenografia, la il·luminació i la direcció d'escena) respon a l'estètica habitual de les seves propostes, però en aquest cas hi assoleix el grau màxim d'adequació, atès el caràcter simbolista de l'òpera. Wilson juga amb els contraris: el que és llum, és fosc; el que està a prop, està lluny... i proposa el repte de veure que allò que sembla una cosa, pot ser també el seu contrari. Així doncs, Wilson proposa un treball molt formal, amb una distància que suggereixi al públic d'acostar-se a l'obra i preguntar-se què és allò que se li ofereix a l'escena.

L'òpera de Claude Debussy estarà en cartell del 27 de juny al 7 de juliol en sis funcions amb un únic repartiment.